

Tegnap fél hét múlt pár perccel. A Grand Fotelben ülök. Kezdő íróként azon gondolkozom, hogy ma miről írjak egy hevenyészett remekművet. Három könyvön dolgozok (igazából kettőn, a harmadik még a fejemben van) és csak két hete lettem író. Gondoltam egy merészet, nehogy kiégjek már az elején, a két versem után írok egy novellát is. No, de miről írjak? Van egy fehér boxerem. Nem jó. Túl hatásvadász. Ezt mindenki ismeri már. Ezért kimarad a két hónapos cica is. Pedig a kutya mindig kéznél van, illetve lábnál. Láb alatt. Boxer. A boxerek ilyenek. Sose nőnek fel, mint ahogy én se. Ezért van boxerem? Keresek valami képet, amiről majd kipattan az Isteni szikra. Ahogy nézegetem a képeket, megakad a szemem az egyik tetkómon a karomon. Ez az!

Tetoválásom története!

Az első tetkómat egy gyufás skatulya méretűt, harminc évvel ezelőtt szereztem. Úgy tűnt, hogy ez is marad az egyetlen. Ha nem kezdek el kungfuzni, biztos így is marad. A tetoválás bizalmas dolog. Persze mindig tetszettek a szépen felvarrt alakok, képek. Mesterem amellet, hogy kemény harcos volt, fantasztikusan tetovált. Ő maga is hódolt e nem mindennapi szenvedélynek, és igen sok festéket szurkált bele már a bőrébe. Amit jobb kézzel elért, azt szinte mind maga csinálta, ahol meg nem, azt mással vitette fel. A Mester a modern amerikai folklór híve volt. Képregény hősök egy kis horrorral keverve. Első beszélgetésünk is e téma körül forgott.

-Abokám, hogy lehet ilyen béna tetkója valakinek? - Elemezte ki gyorsan és szakszerűen jelen állapotomat. Szó szót követett, és a lakásán találtam magam, ahova hónapokig jártam, mígnem a két karom élő művészeti alkotássá nem vált. Mint minden új helyen felületesen szétnéz az ember, és utána egyszerűen elfelejt mindent. Amikor azonban órákat kínlódsz vérezve, néha az ájulással küszködve, akkor azért rögzül néhány dolog. A mester a horrorban rendesen otthon érezte magát. A könyvek, filmek mellett különféle figurákat is gyűjtött. Freddy Krueger volt a legszolidabb. Volt ott olyan fickó, akit kampókra akasztottak fel, de volt egy, aminek még a bőrét is lenyúzták és látványosan a figura kompozícióba bele volt építve. Persze a hatáson sokat segített egy pont erre a célra szerkesztett lámpácska, ami szépen pont úgy világította meg az egészet, hogy az ember beleborzongott. Nem ivott alkoholt a Mester, de szenvedélyesen kávézott és teázott. Naponta legalább tíz kávé elpusztított, de öt után már nem. Sosem.

-Abokám, ha öt után kávé iszok, nem tudok aludni. Mit csináljak, ilyen vagyok. - Öt után csak teát ivott. Többször találkoztunk, hogy átbeszéljük mit is fogunk és hogyan csinálni. Komolyan vettük a témát, sok száz képet végignéztem, és kialakult a két kar tervrajza. Itthon azért hülyének néztek kicsit. Amikor hazajöttem dédimamák találkozója volt, és az éppen megszületett utódomnak gagyogtak, amikor elővettem a nyomtatott papírokat. Azt hitték viccelek. Ki lenne ekkora marha negyven felett? Hát ki? Aztán érkezett a nagy nap, amikor is beindult a munka. Az első tíz perc után én is úgy gondoltam, mint a dédik, és átkoztam magam, hogy miért nem hallgattam rájuk. Fájdalomcsillapítást már kitalálták, de Mesteremnek az volt a véleménye, hogy ez nem passzol az imidzsemhez, és hagyjam abba a jajveszékelést. A csúcspont az volt, amikor elővett egy hat vagy nyolc tűből álló készséget, amit barátságosan csak kefének vagy fésűnek hívtak. Ez adta mag a farkasom szőrét. Szaggatta a karomat, tépte a bőrömet. Nekem meg egy Ady vers sora jutott eszembe. Kungfus mestere tépi cibálja, ez az élet melódiája. Hol a bőrét kifeszített bábut néztem, hol a karomat, amiből kis patakokban szivárgott a vérem. A legrosszabb egyébként pont ez volt. Folyamatosan véreztem, de hogy

lássa a munkát, a Mesternek sűrűn törölnie kellett. Ha valakinek több órán keresztül törölgetik egy papírtörölővel a bőrét, az is kellemetlen, hát még ha az egy nyílt seb komplexum. Visszagondolva is ez volt a legrosszabb. Az első alkalommal egy olyan részlet került fel a karomra, ami magában nem sokat ért, így négy órai kínlódás után egyeztetnünk kellett a következő időpontot. Az érdekes az egészben az volt, hogy pár nap múlva, amikor a seb, a kezelt seb gyógyulófélben volt, a vonalak kiélesedtek, én elkezdtem vágyni a következő alkalomra. A fájdalomra, a szagokra. Aztán ez így ment hónapokon keresztül. Vágytam rá, majd átkoztam magam. A bőrt pihentetni kell, nehogy az ember lerúgja a láncot. Vagy gyógyultam vagy varrtak. Aztán már elég jól néztem ki karilag. Amikor egy amolyan szervizre visszamentem, néhány öltéssel megúsztam, még fóliázni se kellett a friss sebeket. Gondoltam megnézem mit szól hozzá a nagyvilág. Hazafelé tartottam, és beugrottam az Arany Mankó nevű intézménybe, hogy egy pohár borral áldozzak a tetováltak Istene előtt. Kértem egy palack merlot-t. Ahogy helyet kerestem magamnak meg a palacknak, valami nagyon fehérbe akadt a tekintetem. Ez a fény egy ruhának volt köszönhető. Udvariasan leültem, nagyon kellemes kis rövidszoknya nagy kivágással a mellénél biztatott, hogy csak nyugodtan. Láttam, hogy itt végre megértő fülekre találok, és ahogy kell, elkezdtem mesélni a tetkóimat. Fehérke valami fotózásra ment, ezért nem kért a borból, csak egy kávéra ugrott be. Engem meg froclizott, hogy miért decis pohárból iszom a bort, amikor itt a Mankóban korsóból isszák a Férfiak. Én viszont csak nyomtam neki a tetkóimat.

-A bal karom nyugat. Itt vannak a western motívumok főleg indián szimbólumokkal. Farkas, medve. - És mutogattam a szebbnél szebb képeket. Közben ő is duruzsolt valamit, de nem igazán figyeltem oda. Igazi férfi-női kapcsolat volt kialakulóban.

-A jobb karom kelet, itt a Buddhista jelképek és legalul Ganésa. - Külön kitértem a gyöngyökre, a kezében tartott csörgőre, meg minden kis részletre, hangsúlyozva, hogy milyen szép a kidolgozás. Az Istenség cipőjénél jártam, amikor is már a duruzsolást nem hagyhattam figyelmen kívül. Fehérke nem tágított a mellől, hogy miért nem iszok normális méretű edényből. Én most a lábának a másik végére vettem a tekintetem és láttam, hogy egy zárt fehér bőrcipő van rajta. Egy mozdulattal lekaptam a lábáról, és ugyanazzal a lendülettel belelőktem a palack tartalmát a cipőbe. A kocsmában már szép kis hallgatóság gyűlt össze, és érdeklődve figyelték a történeteket. Hol halk kuncogás, hol pedig hangos -Óh! volt a reakció. Ezen műveletem, vagyis a merlot cipőbe helyezése, harsány kacagást váltott ki az urakból. Fehérke mintha még fehérebbé vált volna. Itt azonban nem volt még vége a történetnek. Megmozgattam párszor elégedetten a cipőben az illatos nedűt, és amikor a számhoz akartam emelni, a talp elvált a bőrtől, és a bor a fehér, fényképezni vágyott ruhán landolt. A zajokról annyit, hogy hallani lehetett a cigaretta sercegését, amint egy nagyobb dohányszem a papír útjába került, és a hirtelen felizzástól szakított egyet rajta. Megállt az idő. Minden megállt. Nekem pedig megint Ady jutott eszembe „fusson akinek nincs bora”.

Ahogy írok itt kinn a teraszon, látom, hogy csak egy alsógatyában ülök. Az írás vágya, a nagy betűs ihlet olyan hirtelen kapott el, hogy fel sem öltöztem. Nézem a fehér lábaimat. Én még látom benne a sportos múltat. Ahogy nézegetem őket, furcsa érzés kerít hatalmába, eszembe jut Mesterem. Hová is tehettem a telefonszámát?